

Sygnatura akt I C 510/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 06.10.2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jaromir Antoszewski

Protokolant: Mariola Olechno

po rozpoznaniu w dniu 06.10.2014 r. w Jeleniej Górze sprawy

z powództwa M. F.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

- o zapłatę

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 510/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24.03.2014 r. powód M. F. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w W. o zapłatę kwoty 349,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.03.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu (...) zakupił buty, w dniu 05.02.2014 r. zgłosił reklamację, w dniu 14.02.2014 r. otrzymał pismo – informację od sprzedawcy. W dniu 13.02.2014r. sporządzono opis oględzin towaru. W dniu 18.02.2014r. miało miejsce pismo do Inspekcji Handlowej, która odpowiedziała w dniu 05.03.2014r. Wskazał, że w związku z wyczerpaniem ugodowych i polubownych sposobów rozwiązania problemu prosi o zasądzenie na swoją rzecz ceny obuwia.

Swoje stanowisko procesowe podtrzymał na obu terminach rozprawy w dniach 28.08.2014r. i 06.10.2014r.

Pozwany (...) Sp. z o.o. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w odpowiedzi na pozew z dnia 11.07.2014r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu nie negując zakupu przez powoda obuwia w sklepie pozwanej spółki w J., złożenia przez niego reklamacji i jej odmownego rozpatrzenia, zaprzeczył zasadności roszczenia. Wskazał, iż powód w dniu 05.02.2014 r. po rocznej eksploatacji złożył reklamację żądając wymiany obuwia na nowe bądź zwrotu gotówki. Po przyjęciu reklamacji do rozpatrzenia pozwany wysłał obuwie do producenta celem oględzin materiałowo-jakościowych, a pismem z dnia 14.02.2014r. poinformował powoda o wynikach postępowania reklamacyjnego uzasadniając swoją decyzję i przedstawiając opinię rzeczoznawcy. Podkreślił, że obuwie nie posiadało wad materiałowych, zostało wykonane w sposób prawidłowy, zaś wszelkie uszkodzenia obuwia powstały na skutek niewłaściwego użytkowania. Zgodnie z opinią rzeczoznawcy, rozklejenie obuwia nastąpiło wskutek wielokrotnego przemoczenia oraz złej konserwacji. Przypomniawszy, iż w sprawie nie znajduje zastosowania art. 4 ust.1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i zdefiniował niezgodność towaru z umową jako nieprzydatność towaru do celu w jakim zwyczajowo się go używa czy też brak typowych dla danego towaru właściwości, gdzie sprzedawca nie odpowiada

jednak za niewłaściwe użytkowanie towaru i powstałe wskutek tego wady mechaniczne . Ciężar dowodu wadliwości zakupionego obuwia spoczywa natomiast na powodzie. Z ostrożności procesowej wnioskuje dowód z zeznań świadka i opinii biegłego z zakresu obuwnictwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) M. F. kupił w należącym do firmy (...) Sp. z o.o. w W. sklepie w J., buty marki M. model C. za kwotę 349,99 zł.

W dniu 05.02.2014r. nabywca złożył reklamację w sklepie sprzedawcy z uwagi na rozklejenie się obuwia. Zażądał wymiany butów na nowe lub zwrotu gotówki.

Dowód: paragon k. 5,

zgłoszenie reklamacyjne k.6.

W wyniku wystąpienia przez sprzedawcę do producenta obuwia firmy (...) Sp. z o.o. Sp. komandytowa w W. o przeprowadzenie oględzin materiałowo-jakościowych, firma ta po zbadaniu obuwia stwierdziła bezpodstawność reklamacji wobec powstania rozklejenia się obuwia w czasie użytkowania w sposób mechaniczny. Nie było to wadą produkcyjną lecz uszkodzeniem i zmianą użytkową wskutek domniemanego wielokrotnego przemakania oraz złej konserwacji, za które to uszkodzenia sprzedawca ani producent nie ponosi odpowiedzialności.

Reklamacja M. F. wobec powyższej opinii , w dniu 14.02.2014r. uznana została za bezzasadną.

Dowód: opinia rzeczoznawcy z dnia 13.02.2014r. k. 8,

pismo pozwanego k.7,

zeznania świadka k. M. B. k.34,

przesłuchanie powoda k. 34v.,

Wnioskiem z dnia 18.02.2014 r. M. F. zwrócił się do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we W. Delegatury w J. z prośbą o wszczęcie procedury mediacji w sprawie oraz o pomoc w odzyskaniu pieniędzy lub wymianie butów na nowe.

(...) Sp. z o.o. w W. pomimo nie uwzględnienia reklamacji w ramach gestu dobrej woli zaproponowała nabywcy nieodpłatną naprawę obuwia.

Inspektor Inspekcji Handlowej we Wrocławiu Delegatury w J. pismem z dnia 05.03.2014 r. powiadomił M. F. o odpowiedzi udzielonej przez firmę prowadzącą sklep i przesłał wnioskodawcy kopię odpowiedzi z propozycją sprzedawcy. Ten jednak wystąpił z pozwem do sądu.

Dowód: pismo powoda k. 9,

pismo Inspekcji Handlowej we W. Delegatury w (...)

(...) k. 10,

zeznania świadka k. M. B. k.34,

przesłuchanie powoda k. 34v.

Sąd zważył ,co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest zakup obuwia marki M. model C. przez powoda w sklepie pozwanego w J. za kwotę 349,99 zł, data tego zakupu, fakt i data złożenia reklamacji oraz sposób jej rozpoznania. Okoliczności powyższe wynikają nadto z dowodów z dokumentów w postaci paragonu, zgłoszenia reklamacyjnego, pism stron i inspekcji handlowej, którym to dokumentom sąd dał wiarę albowiem są one ze sobą co do zasady zgodne i wzajemnie się uzupełniają oraz niekwestionowanych tu zeznań świadka. Sporną jest kwestia wadliwości zakupionego obuwia, a co za tym idzie zasadności reklamacji i żądania zwrotu gotówki. Sąd na gruncie przedstawionych dowodów z dokumentów, nie podważonych zeznań świadka M. B. – pracownika pozwanego jak też ciężaru dowodu, który w niniejszej sprawie spoczywał na powodzie, oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa, uznając stanowisko pozwanego za wystarczająco wykazane.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

Art. 8 ww. ustawy stanowi: 1. Jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia.

2. Nieodpłatność naprawy i wymiany w rozumieniu ust. 1 oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia.

3. Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione.

4. Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana naraziłaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia.

Zgodnie z art. 6 kc. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Pozwany w terminie wynikającym z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego ustosunkował się do żądania powoda, odmawiając uznania zasadności reklamacji.

Jako, że kwestią sporną była przyczyna wystąpienia wady, to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że rozklejenie się obuwia nastąpiło w wyniku wadliwości towaru – jego niezgodności z umową. Pozwany w ocenie sądu, skutecznie podważył twierdzenia powoda o niezależnych od niego przyczynach uszkodzenia obuwia. Wskazał on, przedstawiając na tę okoliczność stosowne pismo sporządzone przez rzeczoznawcę producenta obuwia po zbadaniu towaru, iż rozklejenie się butów nie posiadających wad materiałowych ani produkcyjnych, powstało mechanicznie na skutek sposobu użytkowania, z domniemaniem wielokrotnego przemoczenia oraz złego konserwowania. Tym samym to strona powodowa w myśl art. 6 kc. winna była wykazać, że wada zakupionego obuwia istniała już w chwili zakupu i to jej rezultatem było rozklejenie się butów. Jedynie w przypadku wystąpienia wskazanej wady w okresie 6 miesięcy od zakupu, obowiązek udowodnienia iż towar wbrew twierdzeniom powoda nie był niezgodny z umową (wadliwy) spoczywałby na pozwanym w świetle domniemania prawnego z art. 4 ust.1 cyt. ustawy. Okoliczność taka w niniejszej sprawie nie miała tymczasem miejsca skoro powód z reklamacją wystąpił niemal po roku od kupna

towaru konsumpcyjnego. Powód zarazem nie wykazał wadliwości towaru w chwili jego wydania. Niewystarczające były tu bowiem gołosłowne twierdzenie M. F., że nie zgadza się ze stanowiskiem sprzedawcy i producenta, a buty eksploatował zgodnie z przeznaczeniem tj. do chodzenia po górach, nigdy ich nie przemoczył i konserwował je środkami zakupionymi w sklepie.

Art. 8 ust. 1 i 4 cytowanej ustawy jak wskazano wyżej, reguluje zasady składania reklamacji, jej żądania, zaś ust. 3 kwestię nie ustosunkowania się przez sprzedawcę w terminie 14 dni do określonego w ust. 1 żądania kupującego, którego konsekwencją jest przyjęcie uznania owego żądania przez sprzedawcę za uzasadnione. Jak już podniesiono, pozwany w terminie wynikającym z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego ustosunkował się do żądania powoda, odmawiając uznania zasadności reklamacji. Stanowiska tego nie zmienia dobrowolna propozycja nieodpłatnej naprawy obuwia w ramach postępowania mediacyjnego za pośrednictwem Inspekcji Handlowej, na którą to propozycję zresztą nie zgodził się powód.

Z uwagi na powyższe powództwo jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 §1 i §3 kpc. wg. zasady odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, w tym również w zakresie kosztów zawodowego pełnomocnika strony przeciwnej. Zasądzona kwota 60 zł kosztów zastępstwa procesowego powoda wynika z §6 pkt 1). rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i obejmuje wszystkie poniesione przez stronę pozwaną koszty postępowania.